

Vergelyking van die Beighton nege-punt hipermobiliteit telling tussen mans en vrouens

Authors:

H.C. Terblanche¹
M. Kleynhans¹
C. Janse van Rensburg²
P.J. du Toit³

Affiliations:

¹Department of Physiology,
University of Pretoria,
South Africa

²Department of Physiology:
Sports Medicine, University
of Pretoria, South Africa

³Department of Biokinetics,
University of Pretoria,
South Africa

Correspondence to:

H.C. Terblanche

Email:

hcterblanche@gmail.com

Postal address:

Private Bag X20, Hatfield
0028, Pretoria, South Africa

How to cite this abstract:

Terblanche, H.C., Kleynhans,
M., Janse van Rensburg,
C. & Du Toit, P.J., 2013,
'Vergelyking van die Beighton
nege-punt hipermobiliteit
telling tussen mans en
vrouens', *Suid-Afrikaanse
Tydskrif vir Natuurwetenskap
en Tegnologie* 32(1), Art.
#819, 1 page. [http://dx.doi.
org/10.4102/satnt.v32i1.819](http://dx.doi.org/10.4102/satnt.v32i1.819)

Note:

This paper was initially
delivered at the Annual
Congress of the Biological
Sciences Division of the
South African Academy for
Science and Art, ARC-Plant
Protection Research Institute,
Roodeplaat, Pretoria, South
Africa on 01 October 2010.

Comparison of the nine-point Beighton hypermobility score between males and females.

Hypermobility syndrome (HMS) is observed in joints that extend beyond their expected range of motion. Results showed that from the total population, 25.17% of female subjects were at risk to only 11.04% of males.

Gewrig-hipermobiliteit-sindrome word gereeld misinterpreteer en verkeerdelik gediagnoseer. Algemeen aanvaarde benaminge soos Bindweefsel Oorerflikheid Sindroom is bekend daarvoor om eienskappe te vertoon wat nouliks ooreenstem met skaarser, beter bekende sindrome soos Marfan en Ehlers-Danlos sindrome, asook Osteogenese Imperfekta. Onlangs is die meer algemene 'alles insluitende' diagnose vir hipermobiliteit bekend as nie-kwaadaardige gewrigshpermobilititeit-sindroom gebruik. Individue wat geen sensasie van pyn in hul gewrigte ervaar nie maar steeds oormatige soepel gewrigte het word eenvoudig beskou as hipermobiel. Tans word verstaan dat hierdie geneties-gebaseerde sindrome voorkom waar bindweefselproteïene, soos kollageen, verskillend vorm. Dit veroorsaak dat die gewrigte, spiere, tendons en ligamente baie meer soepel en broos is as in gesonde individue. Die doel van hierdie studie was om moontlike verskille te ondersoek in die voorkoms van nie-kwaadaardige gewrigshpermobilititeit-sindroom tussen mans en vrouens (ouderdomme 18–25). Die populasie (55%-mans en 45%-vrouens) het bestaan uit 180 universiteitstudente en 300 individue van 'n fisies meer aktiewe populasie. Al die persone is getoets volgens die 9-punt Beighton kriteria vir die diagnose van nie-kwaadaardige gewrigshpermodiliteit-sindroom, soos voorgeskryf deur die hipermobiliteit-sindroom assosiasie. Tellings van 4 uit 9 en meer dui die moontlikheid van nie-kwaadaardige gewrigshpermobilititeit-sindroom aan. Resultate het gewys dat van die totale populasie van 480 individue, 25.17% vrouens en 11.04% mans tellings van 4 uit 9 en meer gehad het. Hierdie verskille kan moontlik wees as gevolg van die hormonale invloed op die soepelheid van tendons en ligamente.

Read online:

Scan this QR
code with your
smart phone or
mobile device
to read online.

Copyright: © 2013. The Authors. Licensee: AOSIS OpenJournals. This work is licensed under the Creative Commons Attribution License.